

Τα ματόκλαδά σου λάμπουν- Μάρκος Βαμβακάρης

Ο **Μάρκος Βαμβακάρης** (Άνω Σύρος, 10 Μαΐου 1905 - Αθήνα, 8 Φεβρουαρίου 1972) υπήρξε ιδιαίτερα σημαντικός Έλληνας μουσικός του ρεμπέτικου τραγουδιού.

Θεωρείται ο «Πατριάρχης» του ρεμπέτικου, καθώς έκανε γνωστό το είδος λόγω της μεγάλης επιτυχίας που είχαν τα δισκογραφημένα τραγούδια του. Καθιέρωσε την ορχήστρα με μπουζούκια και μπαγλαμάδες, η οποία παραμέρισε την προηγούμενη λαϊκή ορχήστρα των σαντουροβιολιών.

Συμμετείχε μαζί με τον Γιώργο Μπάτη, τον Στράτο Παγιουμτζή και τον Ανέστη Δελιά στο πρωτοποριακό για την εποχή μουσικό σχήμα «Η Τετράς η Ξακουστή του Πειραιώς». Το 1933, έπειτα από την πιεστική παρότρυνση του Σπύρου Περιστερή, ο Μάρκος φωνογράφησε το πρώτο εμπορικά επιτυχημένο τραγούδι με μπουζούκι στην Ελλάδα, το «Καραντουζένη» (ή «Έπρεπε να 'ρχόσουνα ρε μάγκα μου») ερμηνεύοντάς το ο ίδιος, παρόλες τις επιφυλάξεις που είχε για την ποιότητα της φωνής του. Η επιτυχία αυτής της ηχογράφησης σημάδεψε την ιστορία της Ελληνικής Δισκογραφίας, αφού από τότε ξεκίνησαν πολλοί μεγάλοι συνθέτες του ρεμπέτικου όπως ο Κώστας Σκαρβέλης, ο Σπύρος Περιστερή και ο Παναγιώτης Τούντας να κάνουν ηχογραφήσεις συνοδεία λαϊκής ορχήστρας με μπουζούκια.

Η περίοδος λίγο πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο είναι ίσως η παραγωγικότερή του. Μεταξύ άλλων, το 1935 έγραψε και φωνογράφησε τη «Φραγκοσυριανή» (το γνωστότερο ίσως τραγούδι του), το οποίο όμως έγινε πολύ μεγάλη επιτυχία 25 χρόνια αργότερα με τη φωνή του Γρηγόρη Μπιθικώτση. Ο ίδιος αφηγείται για τη δημιουργία του τραγουδιού:

«Όλος ο κόσμος της Σύρου μ' αγαπούσε πολύ, διότι κι εγώ ήμουν Συριανός και το είχαν καμάρι οι Συριανοί. Κάθε καλοκαιράκι με περίμεναν να πάω στη Σύρα να παίξω και να γλεντήσω όλη η Σύρα μαζί μου. Το 1935 πήρα μαζί μου τον Μπάτη, τον αδερφό μου τον μικρό και τον πιανίστα Ροβερτάκη και πήγα για πρώτη φορά στη Σύρο, σχεδόν είκοσι χρόνια αφ' ότου έφυγα από το νησί. Πρωτόπαιξα, λοιπόν, σ' ένα μαγαζί στην παραλία, μαζεύτηκε όλος ο κόσμος. Κάθε βράδυ γέμιζε ο κόσμος το μαγαζί κι έκατσα περίπου δύο μήνες. Εγώ, όταν έπαιζα και τραγουδούσα, κοίταζα πάντα κάτω, αδύνατο να κοιτάξω τον κόσμο, τα έχανα. Εκεί όμως που έπαιζα, σηκώνω μια στιγμή το κεφάλι και βλέπω μια ωραία κοπέλα. Τα μάτια της ήταν μαύρα. Δεν ξανασήκωσα το κεφάλι, μόνο το βράδυ την σκεφτόμουν, την σκεφτόμουν... Πήρα, λοιπόν, μολύβι κι έγραψα πρόχειρα:

Μία φούντωση, μια φλόγα

έχω μέσα στην καρδιά

Λες και μάγια μου 'χεις κάνει

Φραγκοσυριανή γλυκιά...

Ούτε και ξέρω πώς την λέγανε ούτε κι εκείνη ξέρει πως γι ' αυτήν μιλάει το τραγούδι. Όταν γύρισα στον Πειραιά, έγραψα τη Φραγκοσυριανή.»

<

Μετά την απελευθέρωση και κατά την περίοδο 1948-1959, περνάει δύσκολες ώρες, καθώς η ελληνική μουσική βιομηχανία, τα ηνία της οποίας περνούν σε χέρια ανθρώπων που ο Μάρκος Βαμβακάρης είχε βοηθήσει να αναδειχτούν, φέρεται αγάριστα στον πρωτοπόρο του μπουζουκιού που θεωρείται πια «ξεπερασμένος». Γίνεται προσπάθεια να αλλάξει ο χαρακτήρας της Ελληνικής

Λαϊκής Μουσικής εισάγοντας ρυθμούς από την Ινδία. Οι δισκογραφικές εταιρίες παύουν να τον καλούν για ηχογραφήσεις και τα μεγάλα νυχτερινά κέντρα τού αρνούνται τη συνεργασία. Περνά σοβαρές περιπέτειες με την υγεία (παραμορφωτική αρθρίτιδα στα δάχτυλα) και την οικονομική του κατάσταση, ενώ αφορίζεται από την Καθολική Εκκλησία γιατί παντρεύτηκε την δεύτερη φορά με ορθόδοξο γάμο (ο αφορισμός αυτός ωστόσο ήρθη το 1966).

Ο Μάρκος Βαμβακάρης καταφέρνει να επιβιώσει αλλά και να αποκαταστήσει το πρόβλημα υγείας του πηγαίνοντας στα ιαματικά λουτρά της Ικαρίας. Το 1954 επισκέφτηκε τη Σύρο όπου έγινε δεκτός με ενθουσιασμό και παρέμεινε για έναν χρόνο.

Αυτά μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '50, όταν μετά από πρωτοβουλία του Τσιτσάνη, η δισκογραφική εταιρία Columbia αποφασίζει να κυκλοφορήσει παλιά και καινούρια τραγούδια του Βαμβακάρη, τραγουδισμένα από τον ίδιο και από καλλιτέχνες όπως ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης, η Καίτη Γκρέι, η Άντζελα Γκερέκα κ.ά. Το 1960 αρχίζει η «δεύτερη καριέρα» του, όπως χαρακτηρίζεται από τον ίδιο.

Την ίδια μέρα γεννιέται κι ένα μεγάλο αστέρι του Χόλυγουντ, ο **Φρεντ Ασταίρ** (αγγλικά: *Fred Astaire*, 10 Μαΐου 1899 - 22 Ιουνίου 1987), γεννημένος ως Φρέντερικ Αούστερλιτς στην Ομάχα της Νεμπράσκα, ήταν ένας βραβευμένος με Όσκαρ Αμερικανός χορευτής, χορογράφος, τραγουδιστής και ηθοποιός του κινηματογράφου και του θεάτρου. Η καριέρα του στο θέατρο και στον κινηματογράφο διήρκεσε για εβδομήντα έξι ολόκληρα χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων πραγματοποίησε τριάντα μία μουσικές ταινίες. Ιδιαίτερα ονομαστή ήταν η καλλιτεχνική του συνεργασία με την Τζίντζερ Ρότζερς, με την οποία συμπρωταγωνίστησε σε δέκα ταινίες.

Οι Τζωρτζ Μπαλανσίν και Ρούντολφ Νουρέγιεφ τον κατονόμασαν ως τον μεγαλύτερο χορευτή του εικοστού αιώνα και έχει γενικότερα αναγνωριστεί ως ο χορευτής με τη μεγαλύτερη επιρροή στην ιστορία των κινηματογραφικών και τηλεοπτικών μιούζικαλ. Το Αμερικανικό Ινστιτούτο Κινηματογράφου τον έχει κατατάξει ως τον 5^ο Μεγαλύτερο Άρρενα Αστέρα Όλων Των Εποχών.

Στις 10 Μαΐου 1960 στο Δουβλίνο γεννήθηκε και ένας άλλος ξεχωριστός και ιδιαίτερα αγαπητός καλλιτέχνης. Γεννήθηκε ο Μπονο (Bono) ή Πολ Ντέιβιντ Χιούζον, όπως είναι το πραγματικό του όνομα, ο τραγουδιστής του πετυχημένου ροκ συγκροτήματος U2, ο οποίος είναι μία από τις ηγετικές προσωπικότητες της σύγχρονης ροκ μουσικής. Απέκτησε το καλλιτεχνικό του ψευδώνυμο από ένα κατάστημα με ακουστικά βαρηκοΐας στο Δουβλίνο ονόματι "Bono Vox". Πρόκειται για δύο λατινικές λέξεις, bona- vox, που μαζί σημαίνουν "καλή φωνή". Ένας φίλος του Χιούσον το είδε και έκτοτε τον αποκαλούσε "Bona Vox". Ο Ιρλανδός τραγουδιστής κράτησε την πρώτη λέξη: Bono. Ο Ιρλανδός ρόκερ είναι ένας άνθρωπος που διακρίνεται για τη βαθιά θρησκευτικότητά του, η οποία αποτυπώνεται στην ακτιβιστική του δράση για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Πως όμως ξεκίνησε αυτό το συγκρότημα που για 48 χρόνια συνεχίζει την λαμπρή πορεία του; Στις 25 Σεπτεμβρίου του 1976, στο Δουβλίνο της Ιρλανδίας, ο 14χρονος Λάρυ Μιούλεν Τζούνιορ ξεκινούσε τη δική του μπάντα. Ο ίδιος ήταν ντράμερ και αναζητούσε τα υπόλοιπα μέλη της στο σχολείο του. Σύντομα, βρήκε τον Βονο στα φωνητικά, τον Ντέιβιντ Έβανς The (γνωστός ως «The Edge») στην κιθάρα και τα πλήκτρα, τον Άνταμ Κλείτον στο μπάσο και ακόμη 3 συμμαθητές του. Ο Σεπτέμβριος του 1976 έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη ζωή του Βονο, καθώς εκτός ότι έγινε μέλος της μπάντας που θα τον οδηγούσε στην τεράστια επιτυχία του συγκροτήματος U2, βγήκε το πρώτο επίσημο ραντεβού με την Άλισον Στιούαρτ, την γυναίκα της ζωής του που έχουν αποκτήσει τέσσερα παιδιά και ζούνε τόσα χρόνια αγαπημένοι. Η μπάντα αρχικά ονομάστηκε Feedback, όμως το όνομα αυτό κράτησε μόλις ένα χρόνο και έδωσε τη θέση του στην ονομασία The Hype. Λίγους μήνες αργότερα, στο συγκρότημα είχαν μείνει μόλις 4 άτομα και είχε έρθει η ώρα το όνομα να αλλάξει και πάλι. Τελικά, ο Βονο, ο The Edge, ο Λάρυ Μιούλεν Τζούνιορ και ο Άνταμ Κλείτον θα έμεναν στην ιστορία της ροκ μουσικής σκηνης ως U2. Το U2 προτάθηκε, ανάμεσα σε άλλα, από τον γραφίστα Στιβ Άβεριλ και, τελικά, υιοθετήθηκε το 1978. “Δεν είναι ότι από όλες τις προτάσεις, το όνομα U2 ήταν αυτό που πραγματικά ψάχναμε. Ήταν απλώς αυτό που μισούσαμε λιγότερο. Κι αυτό που μας άρεσε ήταν ότι, στο άκουσμα του ονόματος αυτού, δεν γινόταν προφανές σε κάποιον η ταυτότητα του συγκροτήματος”, είχε δηλώσει ο Edge.

Οι U2 είχαν αρχίσει να ξεχωρίζουν στο μουσικό στερέωμα. Την μεγάλη επιτυχία τους όμως ήρθε το 1987 να σφραγίσει το πλέον πολύβραβευμένο άλμπουμ τους «The Joshua Tree», το οποίο κατάφερε να εκτοξεύσει τη φήμη του συγκροτήματος στα ύψη. Με πωλήσεις που ξεπερνούν τα 140 εκατομμύρια άλμπουμ και 22 Βραβεία Γκράμι, οι U2 είναι αναμφίβολα ένα από τα πιο επιτυχημένα και αγαπημένα συγκροτήματα του μουσικόφιλου κοινού.

Σας ετοιμάσαμε παρακάτω ένα μουσικό αφιέρωμα με τις μεγαλύτερες επιτυχίες του συγκροτήματος! Ας τις απολαύσουμε!

Sunday Bloody Sunday, 1983

Χωρίς αμφιβολία, το κομμάτι αυτό του συγκροτήματος με την έντονη πολιτική χροιά, είναι και ένα από τα πιο δυναμικά δημιουργήματά του. Με θέμα τα αποτρόπαια γεγονότα της Ματωμένης Κυριακής, όταν το 1972 ο Βρετανικός Στρατός πυροβόλησε και σκότωσε 14 άοπλους διαδηλωτές στην πόλη Ντέρι της Βόρειας Ιρλανδίας, αυτό το τραγούδι βρίσκεται στην καρδιά μας για το πανανθρώπινο μήνυμά του, κατά του πολέμου. Και φυσικά, οι U2 δεν «φοβήθηκαν» και έκαναν την ανατροπή, τραγουδώντας το «*Sunday Bloody Sunday*», στο Στάδιο Γουέμπλεϊ, ένα από τα πιο γνωστά στάδια της Βρετανίας, όταν είχαν εμφανιστεί εκεί για τις ανάγκες του *Live Aid* το 1985.

Mysterious Ways, 1991

Η δεκαετία του '90 επέβαλε τις δικές της αλλαγές, και μέσα σε αυτές ήταν και ο ήχος των U2, ο οποίος άρχισε να εντάσσεται στα νέα δεδομένα της ηλεκτρονικής μουσικής. Πάντα με μία πιο ρομαντική διάθεση, το συγκρότημα βρέθηκε στον δρόμο της πανκ μουσικής και «γέννησε» το ρυθμικό «*Mysterious Ways*», το οποίο όπως τονίζει και ο τίτλος, κρύβει στις αρμονίες και τις νότες του αρκετό μυστήριο...

Where the Streets Have No Name, 1987

Με τον στίχο «θέλω να γκρεμίσω τους τοίχους που με κρατούν μέσα», το συγκρότημα κατάφερε να περάσει για ακόμα μια φορά ένα δυναμικό μήνυμα, το οποίο αφορά το σπάσιμο των δεσμών που επιβάλλει στους ανθρώπους η κοινωνία, αλλά και την πολυπόθητη παγκόσμια ισότητα. Και δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, πως το μήνυμα αυτό εδώ και 35 χρόνια βρίσκει τους αποδέκτες του.

I Still Haven't Found What I'm Looking For, 1987

Παρόλο που οι U2 τραγουδούν πως δεν έχουν βρει αυτό που έψαχναν και κάνουν χιλιάδες κόσμο να ταυτίζεται με αυτούς τους στίχους, είχαν βρει την πολυπόθητη επιτυχία και αναγνώριση, η οποία επιβεβαιώθηκε το 1987 και επισφραγίστηκε το 1988, με τη νίκη δύο βραβείων Γκράμι για το άλμπουμ «*The Joshua Tree*». Στο άλμπουμ αυτό βρισκόταν και το συγκεκριμένο τραγούδι, το οποίο μιλά ακόμα και σήμερα στις ψυχές μας, την ίδια στιγμή που μάς θυμίζει πως η διαδικασία της αναζήτησης είναι αυτή που αξίζει τελικά.

Pride (In The Name Of Love), 1984

Το «*An Unforgettable Fire*» ήταν ένα από τα πιο δημιουργικά και γεμάτα νόημα άλμπουμ των U2 και κεντρικό σινγκλ του ήταν το *Pride (In The Name Of Love)*. Το τραγούδι αναφέρεται στην περηφάνια, την οποία δεν έχασαν ποτέ αυτοί που πάλεψαν για τις αξίες και τα πιστεύω τους και σήμερα έχει γίνει ένας από τους πιο ελπιδοφόρους «*ύμνους*» της μουσικής σκηνής.

With or Without You, 1987

Το τραγούδι αναφέρεται στην περηφάνια, την οποία δεν έχασαν ποτέ αυτοί που πάλεψαν για τις αξίες και τα πιστεύω τους και σήμερα έχει γίνει ένας από τους πιο ελπιδοφόρους «*ύμνους*» της μουσικής σκηνής.

One, 1991

Το «One» των U2 είναι ένα τραγούδι με όμορφο μήνυμα αλλά ακόμα πιο όμορφο σκοπό. Τα έσοδα του πήγαν στην έρευνα για το AIDS και βοήθησαν τελικά στη δημιουργία της ONE Campaign, της μη κερδοσκοπικής οργάνωσης του Bono, που καταπολεμά τη φτώχεια και τις ασθένειες, ευαισθητοποιώντας το κοινό παγκοσμίως, όπως ακριβώς κάνει και το «One», το οποίο θυμίζει στους ακροατές του πως όλοι είμαστε «ένα» και πρέπει να λειτουργούμε συλλογικά, αλτρουιστικά και με την αγάπη ως οδηγό.

Beautiful Day, 2000

Το 2000, μετρώντας σχεδόν 15 χρόνια μεγάλων επιτυχιών, οι U2 ένιωσαν την ανάγκη να επιστρέψουν στον παλιό τους ήχο και να δημιουργήσουν ένα πιο νοσταλγικό άλμπουμ. Πράγματι, το «All That You Can't Leave Behind» ήταν γεμάτο νοσταλγία και περιείχε το κλασικό και αγαπημένο πλέον «Beautiful Day», ένα τραγούδι που υπάρχει για να μας θυμίζει πως ακόμα και στα δύσκολα, ο ήλιος θα λάμψει, η μέρα μας θα γίνει όμορφη ξανά και εμείς πρέπει να την αδράξουμε!

Το σημερινό εξώφυλλο είναι από το άλμπουμ «The Joshua Tree». Το συγκεκριμένο άλμπουμ «The Joshua Tree» (1987) το διαλέξαμε γιατί περιέχει το τραγούδι «With Or Without You», μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες των U2, όπου το συνέθεσαν και τα τέσσερα μέλη τους συγκροτήματος δηλαδή οι Edge, Bono, Adam Clayton και Larry Mullen Jr. Επίσης ήταν το πρώτο τραγούδι των U2 που πήγε στο No 1 του αμερικάνικου chart κι έμεινε τρεις εβδομάδες και κυρίως γιατί είναι από τα αγαπημένα μας τραγούδια!!!

[1]

By Despina

[2]

Quell-URL: <http://2gym-evosm.thess.sch.gr/drupal7/?q=de/node/1836>

Links

[1] <https://drive.google.com/file/d/1fXVoXGx6k-u0SG9RLFT5X1LlzyJPZLje/view?usp=sharing> [2] https://drive.google.com/file/d/1ZCcLhUXmF_Qy4GYmrwxV1qtq64ki8XyP/view?usp=sharing